

عنوان مقاله:

بررسی تغییرات مکانی شاخص یکنواختی بارش در ایران

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی توسعه با محوریت کشاورزی، محیط زیست و گردشگری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

سبحان ملکی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه جغرافیا، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خرم آباد

سید منصور شاهرخ وندی - استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خرم آباد

خلاصه مقاله:

شاخص توزیع مکانی بارندگی و بارش به عنوان یکی از فاکتورهای مهم در بررسی تغییرات آب و هوایی است که در ایران به صورت جدی مورد بررسی قرار نگرفته است. بنابراین هدف از پژوهش حاضر مطالعه شاخص یکنواختی بارش مکانی در طی یک دوره آماری 40 ساله است که با استفاده از داده های بارش ایستگاه های کشور انجام شده است. جهت تجزیه و تحلیل داده ها با بهره گیری از نرو افزار SPSS از آمار استنباطی استفاده گردید. نتایج حاصل از تحلیل واریانس ANOVA یک راهه نشان می دهد که مقدار بارندگی مکانی تمام نقاط کشور از دهه اول یعنی سال 1974 تا 1984 نسبت به دهه 4 یعنی از سال 2000-2014 روند کاهشی داشته و روند عمومی کاهش میزان بارندگی از غرب به شرق و شمال به جنوب می باشد. همچنین حداقل و حداکثر بارش ایستگاهی سالانه 37/5 و 1860/4 میلی متر بوده است. با اینکه تفاوت بین شاخص یکنواختی بارش دهه اول و چهارم -8/42 کاملاً چشمگیر است اما اختلاف بین دهه دوم و سوم ناچیز بوده است، اگر چه می توان سیرکاهشی بارندگی و افزایش میزان پراکندگی مکانی از دهه دوم به سمت دهه سوم -226 را در بیشتر مناطق کشور شاهد بود. جهت بررسی تفاوت مکانی و بین شاخص یکنواختی بارش در استان های غربی با استان های شرقی ابتدا میانگین دهه ای این استان ها محاسبه و سپس به صورت دو گروه مستقل در نظر گرفته شدند و با استفاده از آزمون T مستقل مورد بررسی قرار گرفتند، نتایج حاصل از آزمون T نشان می دهد که تفاوت معناداری در شاخص یکنواختی بارش استان های غربی به نسبت استان های شرقی وجود دارد و تغییرات پراکندگی بارش در استان های شرقی کشور نسبت به استان های غربی بالاتر بوده است.

کلمات کلیدی:

تغییرات مکانی، یکنواختی بارش، تحلیل واریانس، آزمون T، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/468785>

